

Patrik Adamec / Labilita

Patrika Adamce (1994) jako umělce respektuji. Záměrně zdůrazňuji slovo umělec, jakkoli svá výtvarná studia „teprve“ končí. Považuji ho už teď za jednoho z nejpřesvědčivějších sochařů své generace. Jeho tvorbu sleduji delší dobu, intenzivně pak zhruba poslední čtyři roky.

Oceňuji, že jeho diplomová práce nevznikla *ad hoc*, ale přirozeně rozvíjí motivy i způsoby vizuálního uvažování, kterými se zabývá dlouhodobě. *Labilita* pro něj představuje klíčové, významově otevřené téma – je to stejně tak jeden z leitmotivů současné doby, jako individuální povahový rys i optika nazírání každodennosti. Jako zásadní obsahová složka se u Patrika Adamce objevuje minimálně od roku 2017, kdy pracoval na *Portrétech opilců* a zvlášť silně rezonuje u jeho *Mrzáků*, kteří začali vznikat zhruba o dva roky později. Právě na ně ve své diplomové práci navazuje nejvíc.

Prakticky od počátku se u něj projevoval zájem o atypické postupy (vakuování), někdy až malířský akcent na barvu, ale především o zajímavé kombinace materiálů, např. beton - dřevo - sklo - molitan, s využitím předmětů denní potřeby nebo jejich detailů ve smyslu asambláže, s níž pracuje i teď. Formální stránku jeho soch a objektů je často možné pokládat za významotvornou.

Představovaný figurální soubor Patrika Adamce zřetelně navazuje na předchozí práce, ale zároveň vnáší do jeho tvorby nová vizuální řešení a disponuje silným emotivním účinkem. Jeho různost volně naznačuje kontext i způsoby, jakými autor své téma nahlíží. Přestože jedna každá realizace z mého pohledu obstojí sama za sebe, za nejzdařilejší a pro další vývoj nejcennější pokládám „mobily“, tedy polohovatelné figury, ať už jsou spojené se závěsem, klínovým podkládáním nebo v oproštěné formě zhroucené postavy. Za zdůraznění stojí nejen jejich interaktivita, ale i stavebnicový princip a samotný faktor „bezvládného pohybu“, kterými autor zpochybňuje tradiční vnímání sochy a redefinuje její formální i emotivní kvality.

Patrik Adamec není teoreticky uvažujícím typem umělce, jeho písemná práce tak nese spíš znaky intuitivního vyjádření ve smyslu osobního statementu, než striktně

racionální analýzu východisek, postupů a závěrů. Přesto za mě obsahuje v podstatě všechny podstatné náležitosti, které jsou pro ozřejmení jeho realizace potřeba. Definuje téma, svůj osobní poměr k němu a s tím ve druhém plánu i důvody, proč se jím zabývá. Dotýká se v ní inspiračních zdrojů, vyslovuje se i k postupům a metodám, které volí. V neposlední řadě trefně charakterizuje zvolené materiály v souvislosti s tím, jak je vnímá a co pro něj představují. Svou práci pak označuje jako výzkum spolu s přesahem k sebepoznávání. Krom čistě informativní stránky, která naznačuje, že je autor schopen reflexe své tvůrčí činnosti, disponuje pro mě naprosto zásadními kvalitami jakými jsou osobní pravdivost a autentičnost.

To jsou jen některé důvody, proč pokládám diplomovou práci Patrika Adamce za zdařilou a doporučuji ji k obhajobě. Za sebe navrhuji hodnocení výborně.

Radek Wohlmuth

historik umění a kurátor výstav

V Praze, 19. 5. 2023

